

A Himnusz születésnapján

A magyar kultúra napját 1989 óta ünnepeljük meg január 22-én, annak emlékére, hogy – a kézirat tanúsága szerint – Kölcsey Ferenc 1823-ban ezen a napon tisztázta le Csekén a Himnusz kéziratát.

Az évfordulóval kapcsolatos megemlékezések alkalmat adnak arra, hogy nagyobb figyelmet szenteljünk évezredes hagyományainknak, gyökereinknek, nemzeti tudatunk erősítésének, felmutassuk és továbbadjuk a múltunkat idéző tárgyi és szellemi értékeinket. Az emléknapon országsszerte számos kulturális és művészeti rendezvényt tartanak. E naphoz kapcsolódva adják át a magyar kultúrával, továbbá – 1993 óta – az oktatással, pedagógiai munkával kapcsolatos díjakat. (Forrás: Wikipédia)

Kölcsey Ferenc azt kéri a Himnuszban: „Isten, áldd meg a magyart...”. Azt hiszem, ez az áldás nem maradt el, annyi szép

verssel büszkélkedhet nemzetünk. Nem csupán büszkélkedhetünk ezzel a ténnyel, de szeretnénk arra nevelni gyermekeinket is, hogy olvassák, ismerjék, mondják a verseket.

Az abádszalóki Kovács Mihály Általános és Művészeti Iskola jóvoltából évek óta versekkel ünnepelhetjük a *magyar kultúra napját*. Megyénk sok iskolájából gyűltek össze január 22-én az alsós diákok. Külön köszönjük a rendezés mellett azt is, hogy az idei verseny nem egy évfordulóhoz kötődött, hanem megengette minden résztvevőnek, hogy a legkedvesebb versét mondja el.

A hideg idő ellenére szívet, lelket melengető volt hallgatni a szebbnél szebb verseket. Sokat tanulhatnak egymástól ilyenkor a gyerekek. Megismerhetnek új verseket, tapasztalatot szereznek arról, hogyan győzzék le az izgalmat, hogy lehet még szebben, kifejezőbben verset mondani.

Iskolánk diákjai az idén is szépen teljesítettek. Minden évfolyamon volt versmondónk. Az elsős Rekenyi Noémi és a negyedikes Csörgő Zoé emléklapot és dicséretet kapott a zsűritől. A harmadikos Kovács Blanka különdíjas, míg a másodikos Fedák Borbála első helyezett lett.

Méltó volt ez a nap Kölcsey emlékéhez, a magyar hagyományokhoz, iskolánk eszmeiségéhez.

Szabóné Török Éva
tanító néni

Az ovifociról felnőtt szemmel

Amikor felkértek, hogy írjak cikket az öt-hat évesek focijáról, nem tagadom, kicsit meglepődtem. Hirtelen nem tudtam, mit is lehet papírra vetni ezzel kapcsolatban, de amikor megnéztem az ovifocis csoport közösségi oldalára a szülők által feltöltött képeket, megértettem, mi az igazi motiváció és kihívás ebben a korcsoportban. Öröm látni azt, hogy ezek az óvodás és első osztályos gyerekek micsoda lelkesedéssel és kitartással jelennek meg minden héten kedden fél ötkor a Dózsa iskolában, hogy részt vehessenek az edzéseken. S ha már eljöttek, hatalmas odaadással és elszántsággal végzik a feladatokat, labdával és labda nélkül egyaránt. Oszintén mondom, felemelő érzés ezekkel a gyerekekkel együtt dolgozni.

Mire is hivatott tehát a mi foglalkozásunk? A válasz nagyon egyszerű, de egyben összetett is: megszerettetni ezzel a korosztállyal a mozgást, a sportot és ezen belül a labdarúgást. Fejlesztetni a mozgáskoordinációjukat, a labdaérzéküket. Megtanítani őket arra, hogyan figyeljenek önmaguk mellett a másokra, sok esetben a kisebbekre, a szabályok követésére, az utasítások végrehajtására. Ráébresztetni őket az együtt játszás és együtt sportolás örömeire, a csapat és közösség fontosságára.

Az ifjú tehetségek más csapatok ellen is megmutathatják, mit tudnak, hiszen már ez a korosztály is részt vesz a *Bozsik-*